

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupen Mgr. Pavlem Škachem, advokátem se sídlem Žižkova 52, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 12. 2021, č. j. 16 Ad 14/2021-129,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 2. 2021 č. j. MPSV-2021/34101-914 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný (dále též „MPSV“) zamítl odvolání žalobce a změnil rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Plzni (dále jen „ÚP“) ze dne 14. 3. 2018, č. j. 27363/2018/PPA, kterým bylo rozhodnuto o snížení příspěvku na péči z 8.800 Kč na 880 Kč měsíčně od dubna 2018, podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), tak, že žalobci ode dne 1. 2. 2021 odejímá příspěvek na péči podle ustanovení § 7 v souladu s § 14 odst. 5 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Shrnul dosavadní průběh

správních řízení a konstatoval, že stran příspěvku na péči byla mezi žalobcem a žalovaným vedena i další řízení, v nichž krajský soud rušil rozhodnutí MPSV.

[3] Neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Zjistil, že žalovaný po předchozím zrušení jeho rozhodnutí postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 23. 1. 2020. V případě žalobce nejde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 zákona považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, kdy z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby. Žalobce totiž není neschopen zvládat aspoň tři nebo čtyři základní životní potřeby, neboť podle přílohy posudků posudkové komise MPSV (dále též „PK MPSV“) potřebuje pomoc při zvládání základních životních potřeb: osobní aktivity a péče o domácnost. Tento stav existoval i k 24. 8. 2017.

[4] Krajský soud zdůraznil, že posudek musí mít takové náležitosti, aby byl jeho závěr přesvědčivý pro účastníka i správní orgán a z těchto hledisek je správní orgán povinen při posuzování věci posudek posudkové komise (dále jen „PS“) MPSV vyhodnotit. Na posudek PK MPSV, byť je vyžadován nikoliv pro účely řízení soudního, ale pro účely odvolacího řízení správního, jsou kladeny stejné nároky, jako by byl vypracován pro potřebu přezkumného soudního řízení ohledně zvýšení důchodu pro bezmocnost, na niž současný příspěvek na péči přímo navazuje. Těmto požadavkům již vyhovuje doplnění posudku PK MPSV Plzeň a tzv. srovnávací posudek vypracovaný PK MPSV Praha (dále též „srovnávací posudek“). Není důvodná ani námitka, že žalobce nebyl osobně vyšetřen, jelikož to není podmínkou pro vypracování posudku, pakliže rozhodující je obsah lékařských zpráv vypracovaných odbornými ošetřujícími lékaři žalobce na základě objektivních vyšetření.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel namítá neúplné a nesprávné zjištění skutkového stavu před správním orgánem. Za zásadní vadu považuje skutečnost, že posudková komise stěžovatele osobně fyzicky nevyšetřila, neprovedla s ním pohovor, ani neprovedla aktuální posouzení v místě bydliště. Tuto námitku krajský soud nevypořádal. Rovněž namítá, že posudek PK MPSV nesplňuje náležitosti, které jsou vymezeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Od úrazu v roce 2013 se jeho zdravotní stav postupně zhoršuje, což je objektivizováno desítkami lékařských zpráv, měření, posudků a jiné zdravotní dokumentace, včetně znaleckých posudků, které v řízení předložil. Diagnostický souhrn jeho obtíží je pak uveden ve znaleckém posudku MUDr. Lorence, znalce jmenovaného krajským soudem. Dle tohoto posudku je v jeho případě dána potřeba pomoci přinejmenším při sedmi životních potřebách dle vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), resp. dle přílohy č. 1 vyhlášky (dále jen „Příloha č. 1 vyhlášky“), když nad rámec „péče o domácnost“ a „osobní aktivity“ uznaných posudkem PK MPSV jde o těchto 5 potřeb: mobilita, orientace, komunikace, tělesná hygiena, péče o zdraví. Tyto problémy pak stručně popsal. MPSV dle názoru stěžovatele nezajistilo takový posudek, který by se vypořádával se všemi rozhodnými

pokračování

skutečnostmi, který by přihlížel k potížím udávaným posuzovaným, a který by své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodnil.

[7] Dále namítá, že MPSV a krajský soud nesprávně posoudili jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a jeho projevy. Poukazuje na podmínky nároku na příspěvek upravené v § 7 a 8 zákona č. 108/2006, o sociálních službách (dále též „zákon o sociálních službách“). Bylo postupováno nesprávně, pokud nebyl jeho zdravotní stav posuzován z hlediska zvládání aktivit. Správnému právnímu posouzení odpovídá závěr, že není schopen z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat životní potřeby „péče o domácnost, osobní aktivity, mobilita, orientace, komunikace, tělesná hygiena a péče o zdraví“. Považuje se tak za osobu závislou na pomoci jiné osoby ve stupni III. (těžká závislost). Krajský soud se k hodnocení jednotlivých základních životních potřeb sám nevyjadřuje a odkazuje na posudek posudkové komise.

[8] Rovněž namítá nepřezkoumatelnost rozsudku. Úvahy krajského soudu jsou velmi obecné a nikterak se skutečně nevypořádávají s obsáhlou argumentací stěžovatele obsaženou v žalobě. Odůvodnění napadeného rozsudku považuje za nepřesvědčivé. Postrádá zejména vypořádání se s žalobou namítanými vadami ve zjišťování skutkového stavu ze strany MPSV, vypořádání se s námitkou nesprávného právního posouzení a konečně i skutečné vypořádání se s námitkou neúplnosti a nepřesvědčivosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se se znaleckým posudkem MUDr. Lorence, podle názoru stěžovatele dokumentem zásadní důkazní hodnoty, vůbec nevypořádal a zatížil tak napadené rozhodnutí prvky libovůle. Krajský soud přesto dospěl k závěru, že posudky PK MPSV „*v testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti obstály*“, ačkoliv dodnes stěžovateli nikdo přesvědčivě a srozumitelně nevysvětlil, z jakého důvodu nejsou závěry MUDr. Lorence považovány za správné.

[9] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na to, že stížní námitky se z většiny shodují s žalobními námitkami. Odkázala proto na odůvodnění rozsudku i na svá předchozí vyjádření. Ze strany stěžovatele jde pouze o nesouhlas s posudkovými závěry, který je podložen jedním znaleckým posudkem. Stručně se vyjádřila k jednotlivým kasačním důvodům, přičemž se ztotožnila s napadeným rozsudkem, který netrpí žádnou vadou. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

IV.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Pouze je-li napadený rozsudek přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek. K tvrzené

nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75).

[14] Stěžovatel k tvrzené nepřezkoumatelnosti namítá nedostatečné zdůvodnění závěrů o jeho zdravotním stavu a absenci vysvětlení, z jakého důvodu krajský soud nevycházel ze znaleckého posudku MUDr. Lorence. Dále namítá, že se krajský soud nevypořádal s některými jeho žalobními argumenty stran posudku PK MPSV a s tím, že nebyl osobně fyzicky vyšetřen pro vypracování řádného posudku PK MPSV. Aniž by se nyní Nejvyšší správní soud vyjadřoval ke správnosti závěrů krajského soudu, je z napadeného rozsudku patrné, že krajský soud tyto námitky neopomenul. Zdejší soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Subjektivní nesouhlas stěžovatele s důvody rozhodnutí proto nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným.

[15] Krajský soud se dostatečným způsobem zabýval předmětem sporu. Poukázal jak na judikaturu Nejvyššího správního soudu k náležitostem posudků, tak i na judikaturu krajského soudu ve věcech téhož stěžovatele. Současně zhodnotil veškeré posudky, včetně jejich doplnění (které byly vyhotoveny a poskytnuty před jednáním) i srovnávací posudek. K tomu řádně vysvětlil, z jakého důvodu považuje tyto posudky za úplné, přesvědčivé a správné. Argumentace krajského soudu je řádně a logicky odůvodněna, přičemž tyto závěry mají oporu jak ve správním spise, tak v platné právní úpravě. Námitky o nepřezkoumatelnosti směřují do srozumitelných závěrů (a věcného posouzení), se kterými stěžovatel subjektivně nesouhlasí. Správní orgány ani krajský soud nijak nevybočily z ustálené soudní praxe. Nejvyšší správní soud uzavírá, že z napadeného rozsudku jsou seznatelné úvahy krajského soudu, je z něj zřejmé, z jakých důvodů považoval žalobní námitky za nedůvodné a liché, a z jakých důvodů žalobu částečně odmítl a ve zbytku zamítl. Napadený rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný.

[16] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[17] Podle § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby; tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních

pokračování

služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob; náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu.

[18] Dle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve

- a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,
- b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,
- c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,
- d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

[19] Vymezení schopností zvládat základní životní potřeby je uvedeno v příloze č. 1 vyhlášky:

- a) Mobilita.
- b) Orientace.
- c) Komunikace.
- d) Stravování.
- e) Oblékání a obouvání.
- f) Tělesná hygiena.
- g) Výkon fyziologické potřeby.
- h) Péče o zdraví.
- i) Osobní aktivity.
- j) Péče o domácnost.

[20] Podle § 14 odst. 5 zákona o sociálních službách změní-li se skutečnosti rozhodné pro nárok na příspěvek tak, že příspěvek nenáleží, příspěvek se odejme od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, v němž byl příspěvek vyplacen.

[21] Správní orgány mají při posuzování žádosti o příspěvek na péči právními předpisy stanovená pravidla a meze, ve kterých se při svém rozhodování musí pohybovat. Při posuzování stupně závislosti žadatele na pomoci jiné fyzické osoby správní orgány musí vycházet z příslušných posudků, v nichž je stanoveno, kterou ze základních životních potřeb žadatel zvládá či nikoli.

[22] Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, a který se vypořádává se všemi

rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především.

[23] Nejsou-li namítány jiné vady řízení, soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci příspěvku na péči, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o nějž se správní rozhodnutí, resp. rozsudek opírá, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku – srov. konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012-24, a mnohé další).

[24] Předmětem projednávané věci tak byla toliko otázka, zda posudek PK MPSV v jeho doplněném znění (dle pokynů uvedených ve zrušujícím rozsudku krajského soudu v přechozím řízení), vč. srovnávacího posudku (spolu s dalšími posudky obsaženými ve správním spise), ob stojí v testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti.

[25] Krajský soud v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku podrobně shrnul argumenty vyjádřené v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na posudkové zhodnocení ze dne 17. 7. 2020, ústící v závěr, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož příčinou je X. Vedle dalších pak poukázal na závěry znaleckého posudku ze dne 26. 7. 2019, podle kterého zdravotní stav stěžovatele neodpovídal žádnému stupni závislosti na péči jiné fyzické osoby. Dle názoru posudkové komise všechny žalobcem opakovaně zasílané zprávy již nepřinášejí nic nového a vycházejí hlavně ze subjektivních údajů nemocného, přičemž provedená zobrazovací vyšetření a další objektivní vyšetření již nepřinášejí nic nového. Posudková komise rovněž netvrdila, že je stěžovatel zcela zdravý a bez funkčního postižení. Tělesné, pohybové, duševní a smyslové funkce však byly dostatečné pro zvládání většiny posuzovaných životních potřeb. Kasační soud se s krajským soudem shoduje rovněž v závěru, že pro posouzení není podstatné, zda posuzovaná osoba provádí základní životní potřeby sama či nikoli, ale to, zda funkce pohybového aparátu, duševní a smyslové funkce a celkový zdravotní stav jí umožňují tyto základní životní potřeby zvládat v přijatelném standardu.

[26] Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a musí své posudkové závěry náležitě odůvodnit (srov. rozsudek ze dne 10. 2. 2021, č. j. 2 Ads 69/2020-22). Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzované osoby byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jejím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V rozsudku ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Ads 80/2016-22, Nejvyšší správní soud shrnul judikaturu vztahující se k problematice posuzování zdravotního stavu při rozhodování o příspěvku na péči, přičemž mimo jiné uvedl, že „[p]ro posouzení zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči je třeba odborných lékařských znalostí, kterými disponují speciální posudkové komise. Pro účely odvolacího správního řízení, jehož předmětem je příspěvek na péči, posuzuje zdravotní stav osoby posudková komise zřízená žalovaným na základě § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v relevantním znění. V řízeních, v rámci nichž je rozhodováno o příspěvku na péči,

pokračování

se musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Stěžejním důkazem v tomto řízení je lékařský posudek, a proto je na něho kladen požadavek úplnosti a přesvědčivosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 - 53). Tento požadavek vychází z premisy, že odborné závěry, které jsou v posudcích vysloveny, nemohou být přezkoumávány ze strany správních orgánů či soudů, neboť ty k takovému posouzení nedisponují potřebnými znalostmi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 3 Ads 129/2014 - 24). V řízeních o žalobách proti rozhodnutím, jež jsou založeny na zmíněných posudcích, správní soudy podrobují posudky testu jednoznačnosti, úplnosti a přesvědčivosti“ (zvýraznění přidáno – pozn. NSS).

[27] Krajský soud tedy nepochybil, jestliže se zabýval toliko úplností a přesvědčivostí posudků MPSV. Nelze rovněž souhlasit se stěžovatelem v tom, že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť v řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a znalecký posudek MUDr. Lorence považovat bezvýhradně za správný.

[28] S poukazem na podklady obsažené ve správním spise (veškerých posudků PK MPSV, jejich doplnění, srovnávacího posudku a znaleckého posudku MUDr. Lorence) Nejvyšší správní soud konstatuje, že doplněný posudek vypracovaný PK MPSV spolu se srovnávacím posudkem je z obsahového hlediska bez vad. Zdravotní stav stěžovatele byl posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace a s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím. V posudku je uvedeno, že v případě stěžovatele nejde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 zákona považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, kdy z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, není však neschopna zvládat aspoň tři nebo čtyři základní životní potřeby, neboť stěžovatel podle posudků PK MPSV potřebuje pomoc při zvládání základních životních potřeb: osobní aktivity a péče o domácnost a tento stav existoval i k 24. 8. 2017. Znovu je třeba zopakovat, že posudek PK MPSV spolu se srovnávacím posudkem je z hlediska obsahu přesvědčivý, úplný a jednoznačný, a kasační soud neshledal mezi těmito žádné rozpory. Nebylo nezbytné provést osobní vyšetření stěžovatele. Správní spis neobsahuje oporu pro závěr, že stěžovatel v rozhodné době nezvládal více než dvě základní životní potřeby (tělesné, pohybové, smyslové i duševní funkce byly shledány dostatečnými pro zvládání většiny posuzovaných základních životních potřeb).

[29] K námitce neposouzení podmínek v místě bydliště stěžovatele je třeba uvést, že u příspěvku na péči, respektive při stanovení jeho výše, správní orgány nehodnotí náklady vynakládané žadatelem na živobytí či výdaje související s jeho nepříznivým zdravotním stavem. Podmínky nároku na tento příspěvek upravuje především § 7 a § 8 zákona o sociálních službách a správní orgány při rozhodování nemohou zohlednit, jaké náklady žadatel měsíčně vynakládá na živobytí, respektive zda tyto náklady odpovídají výši přiznaného příspěvku. S ohledem na § 7 zákona o sociálních službách se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby a tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Nárok na příspěvek má osoba, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 zákona o sociálních službách. Žalovaný proto nemohl přihlížet k tomu, jaké jsou měsíční

výdaje stěžovatele, ani k tomu, jaké finanční prostředky vynaložil na úpravu bytu či sociálního zařízení.

[30] Nejvyšší správní soud nebagatelizuje zdravotní obtíže stěžovatele, které jej mohou v každodenním životě omezovat. To ostatně vyplývá ze všech doposud vypracovaných lékařských posudků. Je zřejmé, že stěžovatel trpí dlouhodobě zdravotními obtížemi, které jej omezují v běžném životě. Jak však správně zdůraznil krajský soud, to, že stěžovatel subjektivně vnímá své zdravotní postižení jako těžší, než jak je vyhodnotili posudkoví lékaři, nelze vyhodnotit jako nezákonnost postupu správních orgánů a následně vydaného správního rozhodnutí.

[31] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci úspěch, podle § 60 odst. 2 s. ř. s. jí však právo na náhradu nákladů řízení ve věcech důchodového pojištění nenáleží.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2023

David Hipšr
předseda senátu